ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ σκέπασμα τοῦ κιβωτίου ἀνασηκώθηκε πρὸς τὸν τοῖχο καὶ τὰ τρία πλευρά του ἔπεσαν πρὸς τὸ πάτωμα. Ἔπειτα τὸ σανίδωμα τοῦ βάθους ἔκανε στὸ πλάϊ καὶ φάνηκε ἕνα ἄνοιγμα στὸ πάτωμα ἑνὸς τετραγωνικοῦ μέτρου.

Στὴν ἐπιφάνεια αὐτῆς τῆς τρύπας φαινόταν τὸ πρῶτο σκαλοπάτι μιᾶς ἑλικοειδοῦς σκάλας.

Ἕνας ἄνθρωπος τὴν ἀνέβαινε ἐκείνη τὴ στιγμή.

Φάνηκε στὴν ἀρχὴ τὸ κεφάλι του καὶ κατόπιν τὸ σῶμα του, στὸ ὁποῖο φοροῦσε ἐνδύματα κληρικοῦ.

Ὅταν ἔφτασε στὴν ἐπιφάνεια τοῦ πατώματος, ὁ νεοφερμένος στάθηκε κ' ἐκοίταξε σιωπηλός τὸν αὐτοαποκαλούμενον Ἐξαδελφο τοῦ Διαβόλου, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ καπέλλο του στὸ χέρι, ἔκανε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι.

— Καλῶς ἤρθατε, Δὸν Διάζ τῆς Οὐέρτης ! εἶπε ὁ κληρικὸς μὲ μιὰ φωνὴ βαθειὰ καὶ σοβαρή.

— Ὁ Θεὸς νὰ φυλάει τὸν αἰδεσιμώτατον Γιέχαν Κοττερέλ !... ἀπάντησε ὁ ἄλλος.

Ὁ κληρικὸς μάζεψε τὰ φρύδια του καὶ ρώτησε :

— Ποιὸς σᾶς εἶπε τ' ὄνομά μου ;

— Τὸ μάντεψα, πανιερώτατε.

— Στ' ἀλήθεια, μοῦ εἶχαν ἐκθέσει τὴν ὀξυδέρκειά σας ! εἶπε μόνο ὁ κληρικός.

Ἔκατσε κ' ἐξακολούθησε νὰ καρφώνῃ τὰ φλογερά του βλέμματα στὸ δὸν Διάζ.

Προεστὼς καὶ ἀρχιδιάκονος τῆς Μητροπόλεως τῆς Τουρραίνης ὁ αἰδεσιμώτατος Γιέχαν Κοττερὲλ χάρις στὸν πλοῦτο του, στὶς ραδιουργίες του καὶ τὴν εὔνοια τὴν ὁποία ἀπολάμβανε ἀπὸ τὸν Κάρολο τὸ Β'. ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ σημαντικώτερο πρόσωπο τῆς πόλεως μετὰ τὸν ἐπίσκοπο, μάλιστα δὲ πολλοὶ τὸν θεωροῦσαν σημαντικώτερο κι' αὐτόν.

Ἂν καὶ εἶταν Βέλγος, ἐν τούτοις ὑπηρετοῦσε ψυχῇ τε καὶ σώματι τοὺς τυράννους τῆς πατρίδος του. Τὴν ἐποχὴ τῆς ἱστορίας μας ὁ κληρικὸς αὐτὸς ἀποτελοῦσε σπουδαιότατον στήριγμα τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως καὶ θὰ εἶταν ὡς σαράντα πέντε χρόνων.

Ἡ εὐγενικὴ καὶ πνευματώδης φυσιογνωμία του, οἱ ἀβροί του τρόποι, τὰ βλέμματά του ποὺ σπιθοβολοῦσαν, τὰ λευκὰ καὶ ὡραῖα χέρια του φανέρωναν ἕνα χαρακτῆρα μᾶλλον ὕπουλο παρὰ σκληρό. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ ἅγριο πρόσωπο τοῦ Δὸν Διάζ τὸν ὁποῖον ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορὰ τοῦ προκάλεσε τὴν ἀντιπάθεια.

— Ἐπειδὴ μπορεῖτε νὰ μαντεύετε τόσο εὔκολα, τοῦ εἶπε μὲ τὴν ἄκρη τῶν χειλιῶν του, θὰ ἤξερτε γιατὶ σᾶς ἔστειλαν σὲ μένα καὶ ποιὲς ὑπηρεσίες περιμένω ἀπὸ σας.

— Ἂς μὴ δυσαρεστηθῇ ἡ πανιερότης σας ἂν τῆς πῶ ὅτι τὸ ὑποπτεύομαι, ἀπάντησε ὁ δὸν Διάζ χωρὶς νὰ ταραχθῇ ἀπὸ τὸν ὑπεροπτικὸ τόνο τοῦ κληρικοῦ.

— Ἂς δοῦμε... μιλῆστε ;

Ὁ Ἱσπανὸς σκέφτηκε μιὰ στιγμή.

— Πανιερώτατε, εἶπε, μόλις ἔχω μιὰ ὥρα ποὺ βρίσκομαι στὴν Τουρραίνη καὶ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα μοῦ εἶπαν κιόλας ἀλλόκοτα πράγματα γι' αὐτὸ τὸ σπίτι ὅπου εἶχα τὴν τιμὴ νὰ σᾶς συναντήσω. Τὸ σπίτι αὐτό, μοῦ εἶπαν, εἶνε ἕνα μέρος στοιχειωμένο στὸ ὁποῖο πρὸ τριακοσίων ἐτῶν κάθεται ἕνα ὄν ὑπερφυσικό, κάτι μεταξὺ τοῦ διαβόλου καὶ τοῦ μάγου...

— Ἔ, λοιπόν ;

— Λοιπόν, Πανιερώτατε, ἐγὼ ποὺ ὁ χαρακτῆρας μου, δὲν εἶνε καθόλου εὔπιστος, σκέφτηκα ὅτι τὸ παραμῦθι αὐτὸ τὸ ἔχει κατασκευάσει πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων, ἡ Ἱερὰ Ἐξέτασις. Καὶ κατὰ τὴ γνώμη μου, πρὸ τριακοσίων ἐτῶν, μιὰ σειρὰ μελῶν τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, διαδέχεται ἐδῶ τὸ ἕνα τὸ ἄλλο, μὲ τὸ ὄνομα καὶ τὴν ἐμφάνιση τοῦ Κρονίμ. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ποὺ ἔρχονται ἐδῶ κατὰ διαστήματα, φορῶντας πάντοτε τὰ ἴδια ροῦχα, προξένησαν τὴν ἐντύπωση στὸ λαὸ ὅτι εἶνε ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο, ἕνα ὑπερφυσικὸ πλάσμα, ἕνα φάντασμα ποὺ δὲν πεθαίνει...

— Ἔπειτα ; ἐρώτησε ὁ Κοττερέλ.

— Ὁ σκοπὸς τῶν διαφόρων αὐτῶν Κρονίμ, ἐξακολούθησε ὁ Δὸν Διάζ, εἶνε νὰ ἐπιτηροῦν, νὰ συγκρατοῦν καὶ καμμιὰ φορὰ καὶ νὰ τιμωροῦν τὸ λαό. Δὲν ἐμφανίζονται λοιπὸν στὴν Τουρραίνη παρὰ σὲ κρίσιμες ὥρες, τὴν παραμονὴ καμμιᾶς ἐξεγέρσεως τοῦ ὄχλου ἢ κανενὸς ἄλλου σοβαροῦ συμβάντος. Ἀπ' αὐτὸ γεννήθηκε κι' ὁ θρῦλος ποὺ λέει «ὅταν ἡ λάμπα τοῦ Κρονὶμ λάμπει πίσω ἀπὸ τὸ παράθυρό του κάποια καταστροφὴ ἀπειλεῖ τὴν πόλη...»

— Ἡ λάμπα αὐτὴ θὰ λάμψῃ ἀπόψε.... ψιθύρισε ὁ Κοττερέλ.

— Τότε, ἐπρόσθεσε ὁ Ἱσπανός, δυστυχία στοὺς κατοίκους τῆς Τουρραίνης.

Ὁ Γιέχαν Κοττερὲλ ἀνασήκωσε τὸ σκεπτικό του κεφάλι :

— Δὲ μὲ γέλασαν λοιπόν, εἶπε· ἔχετε μεγάλη ἀντίληψι, Διέγε Διάζ !

Ὁ Ἱσπανὸς ὑποκλινόμενος ἀπάντησε :

— Τὸ πιστεύω κ' ἐγὼ αὐτό, ἀφοῦ ἡ ἐξοχότης σας μὲ κρίνει κατάλληλο νὰ μοῦ ἐμπιστευθῇ τὸ δύσκολο ρόλο τοῦ Κρονίμ, ἀφοῦ ἡ θέση του χηρεύει κατόπι τοῦ θανάτου τοῦ Λοπὲς Μορέν, τοῦ τελευταίου αὐτοῦ διαδόχου τοῦ ἀξιώματος τούτου.

— Εἶνε ἀλήθεια, εἶπε ὁ κληρικός, ὅτι ἡ φήμη τῶν προτερημάτων σας ἔφτασε ὡς τ' αὐτιά μου καὶ μοῦ ἔφερε τὴν ἔμπνευση νὰ σᾶς χρησιμοποιήσω....

Ὁ Διέγος Διάζ ὑπεκλίθη καὶ πάλι.

— Θὰ προσπαθήσω νὰ δικαιώσω τὴν ἐκλογή σας.

— Τὸ ἐλπίζω, κύριε· ἀπάντησε ὁ κληρικός.

Ἔπειτα κοιτώντας μὲ σοβαρότητα τὸν Δὸν Διάζ, ἐπρόσθεσε :

— Ἐξ ἄλλου πιστεύω πὼς ξέρετε ὅτι ἐὰν ἀνταμείβωμεν πλουσιώτατα ἐκείνους ποὺ μᾶς ὑπηρετοῦν, τιμωροῦμε αὐστηρότατα τοὺς ἀδρανεῖς καὶ τοὺς προδότες.

Ὁ Δὸν Διάζ ἐμειδίασε σκοτεινὰ καὶ εἶπε :

— Τὸ ξέρω καὶ νὰ ἡ ἀπόδειξις.

Καὶ ἔδειξε στὸν κληρικὸ τὴν περγαμηνὴ ποὺ εἶχε μαζί του.

Ὁ Κοττερὲλ τῆς ἔριξε μιὰ ματιὰ καί, ἀνασκιρτῶντας, τὸν ρώτησε:

— Πῶς ; ὁ Λοπὲς Μορὲν εἶταν συγγενής σας

— Πρῶτος μου ἐξάδελφος, πανιερώτατε...

— Καὶ σεῖς... σεῖς τὸν ἐθ...

— Ναί, ἐγὼ τὸν ἔθαψα ! ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ Δὸν Διάζ ἀποτελειώνοντας τὴ φράση τοῦ κληρικοῦ.

Ὁ Κοττερὲλ δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατήση ἕνα κίνημα ἀηδίας.

— Τὸν ἐμισούσατε αὐτὸν τὸν δυστυχισμένο ; ἐρώτησε·

— Ἐγώ, πανιερώτατε ; Διόλου !...Εἶμαι ὄργανον τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως ..Μὲ διατάσσουν, πρέπει νὰ ὑπακούω...

— Ἔτσι λοιπόν...ἀπὸ τὴ Μαδρίτη ποὺ κατοικούσατε, πήγατε στὴν Ἀμβέρσα γιὰ νά...

— Γιὰ νὰ ἀγκαλιάσω τὸν καλό μου ξάδελφο. Κακὴ ὅμως μοῖρα θέλησε τὴν ἴδια μέρα τῆς ἀφίξεώς μου, μετὰ τὸ γεῦμα, ἐνῷ σηκωνόμαστε ἀπὸ τὸ τραπέζι, νὰ νοιώσῃ ὁ Λοπὲς Μορὲν ἕναν ἐλαφρὸ πόνο... Τὴν ἄλλη μέρα ὁ πόνος του ἔγινε πιὸ δυνατὸς καὶ τέλος τὴν τρίτη ἡμέρα ξεψύχησε ἀφήνοντας ἐμένα διάδοχο του καὶ παραδίνοντάς μου τὸ κλειδὶ τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ σπιτιοῦ.

— Ἡ περγαμηνή, καθώς μιλοῦσε ὁ δὸν Διάζ, ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Κοττερέλ, τὰ ὁποῖα ἄρχισαν νὰ τρέμουν,

— Καὶ σᾶς εἶπαν τὴν αἰτία γιὰ τὴν ὁποία κατεδικάσθη εἰς θάνατον ὁ ἐξάδελφός σας.

— Μάλιστα, πανιερώτατε. Ὁ Λοπὲς Μορὲν εἶχε μιλήσει παρὰ πολύ, καθὼς φαίνεται καὶ δὲν ὑπάρχει γιὰ τὴν Ἱερὰ Ἐξέταση χειρότερο κακὸ ἀπὸ αὐτο ;

Ὁ Κοττερὲλ κοιτοῦσε τὸ συνομιλητή του μὲ φρίκη καὶ μὲ περιέργεια κ' ὕστερα ἀπὸ μιὰ μικρὴ σιωπὴ ἔφερε τὸ χέρι του στὸ μέτωπό του :

— Ἀδιάφορο, ψιθύρισε σὰ ν' ἀποκρινότανε σ' ἕνα μυστικό του συλλογισμό. Τέτοιοι ἄνθρωποι μᾶς χρειάζονται.

Καὶ ἔπειτα ἔδειξε ἕνα κάθισμα στὸν κατάσκοπο :

— Ἀκοῦστε με, εἶπε, καὶ κρατῆστε καλὰ τὰ λόγια μου.

IV

Κεφάλαιον ἀναπόφευκτο ποὺ μπορεῖ ὁ ἀναγνώστης καὶ νὰ μὴ τὸ διαβάσῃ

— Εἶνε πολλὰ χρόνια, ἄρχισε νὰ διηγῆται ὁ ἀρχιδιάκονος, ἀπὸ τότε ποὺ μᾶς ἦρθαν ἀπὸ τὴν Γαλλία, τὴν Γερμανία καὶ τὴν Ἀγγλία οἱ Μεταρρυθμισταί, οἱ καταραμένοι αὐτοὶ αἱρετικοί, οἱ ὁποῖοι ἔχουν κατακλύσει σήμερα τὴ Φλάντρα. Ὅπως γνωρίζεις, αἱ περιφέρειαι ἐδῶ αἱ ἰδικαί μας εἶνε ὑποδουλωμένες στὴν Ἱσπανία ὑπὸ τὴν αὐτοῦ Καθολικὴ Μεγαλειότητα τοῦ Φιλίππου Β'. Ὁ Φίλιππος, θέλοντας νὰ πολεμήση ἀρχικῶς τοὺς αἱρετικοὺς αὐτούς, μετεκάλεσε ἐδῶ τὴν Ἱερὰ Ἐξέταση. Δυστυχῶς ὅμως τὰ βασανιστήρια τῆς Ἱ. Ἐξετάσεως ἀντὶ νὰ φέρουν τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ ἐπιθυμούσαμε μᾶς ἔβλαψαν, Οἱ Μεταρρυθμισταὶ ἔγιναν πιὸ φανατικοί, ἐνώθηκε δὲ μαζί τους καὶ ὁ λαός ὁ ὁποῖος ὑποφέρων ὑπὸ τὴν δουλείαν τῆς Ἱσπανίας, τοὺς ἐθεώρησε ἀδελφούς του, ἂν καὶ θρησκευτικῶς ἦτο καθολικός.

Στὴν ἀρχὴ δὲν ἐδίναμε καὶ τόση σημασία σ' αὐτούς. Κατορθώναμε νὰ τοὺς κρατοῦμε διηρημένους ἐνσπείροντες μεταξύ των διάφορα μίση καὶ τὸ μέσον ὅμως αὐτὸ μᾶς ἔβλεψε σιγὰ σιγὰ καὶ σήμερα ὁ λαὸς εἶν' ἑνωμένος, ὅλες οἱ πόλεις τῆς Φλάντρας συνεννοοῦνται μεταξύ, μιὰ σιωπηρὰ δὲ συμμαχία ἔχει ὑπογραφεῖ μεταξὺ τοῦ καθολικοῦ λαοῦ καὶ τοῦ πλήθους τῶν αἱρετικῶν.

Καῖμε, σκοτώνουμε, κρεμάμε, βασανίζουμε, χωρὶς κανέν' ἀποτέλεσμα· νὰ λοιπὸν τί συμβαίνει σήμερα στὴ Φλάντρα, νὰ τί συμβαίνει στὴν Τουρραίη, κύριε Διέγε Διάζ.

Ὁ λαὸς εἶνε ἰσχυρός, πιστεύει δὲ τυφλῶς εἰς τοὺς ἄρχοντάς του τοὺς ὁποίους λατρεύει. Ἐὰν ἡ σημαία τοῦ Φιλίππου Β'. δὲν ἐκυμάτιζε στὶς σκοπιὲς τοῦ φρουρίου, ἂν δὲν ὑπῆχε ἐδῶ ἡ βασιλικὴ φρουρὰ καὶ τὸ δικαστήριον τῶν Ἱερεξεταστῶν, ἀσφαλῶς οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θὰ εἶχαν ἀνακτήσει τὴν ἐλευθερία τους. Τί νὰ κάνουμε ὅμως; Ἐξαντλήσαμε ὅλα τα μέσα. Καὶ ἔτσι τώρα οἱ στρατιῶτες μας στέκουν ἄπραντοι μὲ τὰ ὅπλα στὰ χέρια καὶ βλέπουν τὴν ἐκκλησία ποὺ χτίζουν οἱ αἱρετικοὶ μπρὸς στὰ μάτια μας.

Πρέπει νὰ τελειώνουν αὐτὰ τὰ αἴσχη. Ἡ Ἱερὰ Ἐξέτασις δὲ μπορεῖ νὰ τὰ ἀνεχθῇ πιά.

(Ἀκολουθεῖ)